

Клітка

Каторжник. Каторжник-смертник. Таке ніжне прізвисько він дав собі сам. Кликав себе ним подумки, а часом уголос, коли нікого поряд не було. Він-бо мав ідеальну клітку. Просто таки божественну. Язик торкався піднебіння з небувалою насолодою, коли він вимовляв останнє слово – божественна. Бог поки що залишався поза її межами, бачився, якщо не спасінням, то принаймні не тюремником – на відміну від усіх інших, які через тонкі, прикриті шкірою ґратця намагалися розповісти Тому, яке значуще життя і світ, що його оточує. Ніби він і сам не бачив – клітка ж зору не відбирає.

Тіло. Ось така у нього клітка.

Соковита і тягуча – він у цьому певен, хоча ніколи не торкався себе. Але навіть погляд, який осідав на руці, чи шиї, чи литках, вивергав слизоту бридкої м'якості та крихкості, які дивно вживалися у ньому.

Він завжди був таким - не пам'ятав, але знав. Хлопець узагалі мало що пам'ятав зі свого дитинства – ось мама, яка ще може взяти його на руки, але робить це не часто через його неповоротке і розслаблене тіло; ось тато, що говорить з ним про рай і про те, що коли той піде туди – не зараз, звісно ж, але колись, - то зможе там бігати і гратись з іншими дітьми. Тоді вони думали, що параліч зачепив і його мозок – Том не розмовляв, лише дивився на них, часто кліпаючи.

Дещо змінилося на його шостий день народження, - він саме розтуляв рот, щоб до нього вклали шматок фруктового торта, коли задзвонив телефон. Мама обережно поставила їжу і взяла слухавку. Він спостерігав за нею. Йому було цікаво, як суглоби на її пальцях чіпко стискають слухавку, як вигинаються коліна під короткою сукнею, коли вона

піднімається з крісла. Він інколи скривлювався, коли бачив, як батько піднімає щось з землі – виглядало це дуже складно і, напевне, приносило біль.

Том не слухав про що і з ким розмовляла мама – він вирішив, що сьогодні заговорить. Він покаже їм, чого навчився. Покаже їм, за що його варто любити. Не зрозуміло, чому не говорив раніше. Не мав що сказати, напевне. Єдине, що спадало на думку – це вибачення за всі незручності й біль, які він їм приніс.

У свої шістнадцять Том досяг апогею злості на усе – стандартно, на безсилля, на те, що його мусили мити і годувати із ложечки, не дуже стандартно на своє тіло, ніби відокремлене від нього самого – Божого створіння, яке просто опинилося не там де мало б. Коли йому було шість, він таки заговорив, сказав щось типу «мам, смачно було». Здається, вона тоді навіть нічого не зробила, тільки запитала, чи давно він вміє говорити і за звичкою сама ж відповіла, що так, певно давно, якщо може складати такі речення. Того дня їй телефонувала сестра – пропонувала взяти цуцика, бо прочитала десь, що присутність тварин заспокоює і допомагає «інвалідним дітям» (по-іншому вона Тома не кликала до того, як виявилось, що він лише частково «інвалідний») пристосовуватися до життя з людьми. Мама відмовилася. Коли батько того дня повернувся додому, хлопчик і його ошелешив запитанням, як його справи на роботі.

Вони обоє ще кілька днів здригалися від звуку його голосу, а Том намагався поводити себе як звичайні діти – ставив багато питань, постійно розповідав свої думки, обговорював мультики. Інколи ілюзія спрацьовувала – мама готувала вечерю, Том поряд розповідав їй щось, приходив

тато і цілував їх по черзі. Все зникало так само швидко, як і з'являлося – батько клав хлопчика на ліжку, а мати ложка за ложкою клала йому в рот подрібнені овочі. Але для них все стало краще. Тоді хлопець вірив в це. Тоді його віра в Бога була спасінням, а мама з татом, які піклувалися про ного – нагородою.

Через кілька тижнів мамина сестра знову зателефонувала, запитати як там мама (що означало, чи не вирішили вони таки віддати Тома в дитячий будинок і зробити собі «адекватне» дитя). І знову постало питання про собаку. Цього разу мама довго мовчки вслухалася в голос у слухавці, потираючи між пальцями край фартуха.

Тому в той день було гірше ніж зазвичай – він навіть очей не міг розплющити – голова боліла і паморочилася, їсти теж не міг, просто лежав і хотів заснути.

Він досі пам'ятає той сон. Він був першим з багатьох наступних, що перетворили його життя на розділену піщаною косою бурю – з однієї сторони реальна клітка, його тіло, а з іншої – уявна, його свідомість.

Все починалося і продовжує починатися однаково.

Холодний літній день, селянська хата із солом'яним дахом і сморід плісняви. Том йде до будиночку, але кожного разу, коли вранці намагається згадати як це – рухатися, не може. Перед дверима – витесаною колодою спертою поряд, висить кілька шнурівок, сплетених із пряжі, ніби імпровізований тюль. Він не зважає і проходить всередину. Стеля досить низька, тому останні кілька років (уві сні він росте так само, як і в житті) йому доводиться нахилитися, щоб голова не торкалася сотні інших мотузочок, які висять там. Вікон немає, сморід стає сильнішим, але він мусить іти до центру кімнати. З мотузочок починає скрапувати щось

холодне і в'язке, Том прикриває очі, але не зупиняється. Малим він часто намагався зрозуміти, що то було, але так і не розібрався досі, тому просто намагається не думати з чого, чи кого воно береться. Хатинка ззовні здається крихітною, але для того, щоб дійти до центру єдиної кімнати, потрібно хвилин десять. Весь час він нічого не чує, навіть власного дихання, ніби перебуває під водою. Зазвичай йому дуже гаряче, а те, що стікає із мотузок – дуже холодне, тому він навіть насолоджується тим «дощем». Він починає боятися, лише коли розуміє, що відчуття чужої присутності, яке було від самого початку сну, починає зникати. Страшно залишитися в тій хатинці, глухим від тиші і сліпим від темряви, назавжди, відчуваючи лише дотики невідомо чого. Як тільки він починає хапати ротом повітря чи намагатися кричати, то бачить перед собою невеликий стіл. Том завжди дивується, чому ніколи не помічав його раніше. На столі нічого немає, лиш стілець поряд. Хлопець знає, що мусить сісти, він же так втомився, доки йшов сюди, доки боявся. Він насолоджується тим, як згинаються коліна, як піддатливо нахиляється спина, як легко його стопи розслабляються... і лише тоді розуміє, що знову не відчуває свого тіла. Він застряг тут назавжди. Він плаче, а тоді чує звук скавуління та шкрябання.

Майже одразу щось холодне торкається його щоки і він скрикує. А тоді прокидається, натикаючись поглядом на собачу морду.

Так було і вперше, і кожного наступного разу, коли йому снівся подібний сон.

- Тобі сняться кошмари. Чому ти не хочеш розповісти нам про це?, - його мама вночі кілька разів чула як він схлипує і будила його раніше.

- Це не кошмар. Просто сон.

Том справді не вважав це кошмаром. Він міг ходити, міг відчувати холод і жар. Він ламав там свою клітку, а таке кошмаром називати не справедливо.

- Тоді чому кожного разу ти такий наляканий, коли Джері будить тебе? Тварини добре відчують, коли щось не так.

- Бо не дуже приємно, коли до тебе сонного тулиться щось мокре і холодне, – відповів Том, просячи води, щоб перевести розмову на щось інше.

Десь до десяти років він ще намагався вдавати нормального, а його батьки намагалися вдавати, що і сім'я у них нормальна. Вони ходили на прогулянки, але рідко, бо важко було глядіти і Тома, і Джері. Вони розмовляли, але хлопчик знав, що не має що розповідати батькам - про школу і друзів, яких ніколи не мав. Залишалася церква – вони були переконаними католиками і часто відвідували служби у церковці, що була на їх вулиці за рогом. Батько багато говорив з сином про смерть і життя опісля, а мати розповідала історії про Спасителя і що той – його найкращий друг. Том завжди вірив. В нього навіть думки не виникало злитися на Бога за те, що той не дав йому можливості ходити чи рухатися. Він знав, що є люди, яким гірше ніж йому. Такі люди є завжди. А він може і потерпіти, врешті-решт, про нього дбають.

Тепер Джері спав із ним. Песик був крихітним, коли його вперше занесли в квартиру. Він визирав з-за покривала, вкритого плямами, і дивився у вічі всім по черзі – спершу мамі, потім батькові – трохи довше, і нарешті Томові.

Відтоді він завжди опинявся поряд з хлопцем – сидів у нього на ліжку, чекав поряд, доки того годували, і спав з ним також. З часом він почав з ним розмовляти. Хлопець, не собака. Спочатку то було щось звичайне, як «хочеш їсти, друже», чи «мамо, ми з Джері не хочемо ще спати, правда, Джері?». У нього з'явився перший справжній друг. Окрім Бога, звісно.

Джері не реагував на звук його голосу жодним чином. Лише коли Том кликав його на ім'я, підходив, дивився кілька секунд, розвертався або лягав і засинав. Том звик, що навіть власний пес не сприймає його серйозно.

Вночі з його вікна не було видно майже нічого, лише невелику посадку дерев навпроти і будинок їх сусіда справа. Тому хлопець просто сидить і думає про своє тіло. Таке беззмістовне. Він колись слухав одну книжку, де відомому професору після смерті відтяли голову і вона жила сама по собі – без тіла. Він думав, що хотів би так само. Принаймні, мав би цінність як експеримент, а не безцільно набридав батькам і просив, щоб йому витерли підборіддя з каші. І навіть історії про Бога, який любить усіх людей, більше не переконували його.

Через мокрий сніг, що падав за вікном, Том безцільно вдивлявся в простір перед собою. Джері, який спочатку тихо лежав на ліжку позаду, зараз заворушився і зістрибнув на підлогу. Він часто залазив на руки до Тома, що, по-правді, йому не дуже подобалося. Він хоча і не відчував ваги тварини, але все одно ставало якось незатишно – ніби тобою бавляться. Справді, Джері бавиться Томом. Хлопець ледь посміхнувся від цієї думки і взявся оповідати це вголос. Спочатку все було як завжди – байдужий пес зиркає на хлопця і продовжує дивитися у пустку або вікно. Але цього

разу за кілька хвилин Джері раптово виструнчився і почав сильно гарчати, перебиваючи Тома.

- ... от і подумав, що як же це по-дурному, що ти – пес, маєш життя більше ніж я, хоча своїм крихітним мозком тільки й можеш, що бути вдячним...

Том замовк і глянув на собаку. Той перестав гарчати, але як тільки хлопець спробував відкрити рота і заговорити, то різко продовжував скавуліти.

Це його налякало. Вперше він сказав щось, що змусило пса зреагувати. Хоча усе було як завжди - той самий байдужий тон, відсутній погляд і мруження лівим оком.

Том дивився на тварину. Вона дивився у відповідь. Ледь розкрита морда з однієї сторони оголювала ряд нижніх гострих зубів, з яких скрапувала слина. Ніс ледь посіпувався і майже чорні очиці Джері втупилися у праве око хлопця.

«Він образився і чекає вибачення». Неймовірно, як легко ця думка задовільнила Тома і він тихо промовив: «Вибач, я не те мав на увазі». Джері гавкнув і перестав гарчати, але все ще був нашорошеним.

Господи, невже собаки можуть ображатися на сказане людиною? Том сидів заціпенівши (наскільки можна було це зробити, коли ти паралізований). Звісно, тварини відчують, звісно, вони знають, коли до них погано відносяться – відчують з тону чи емоційного забарвлення, – у цьому хлопець не сумнівався. Але як, як Джері міг зрозуміти його? Як пес міг проявити людські емоції?..

За кілька хвилин знову зазирнула мама – глянути чи не потрібно Тому міняти підгузок. Зазвичай він це просто ненавидів – краще померти, аніж переживати таке збентеження по п'ять разів на день. Але цього разу він лежав спокійно і не дивився у очі жінці. Джері вийшов з кімнати і

після завершення процедури Том сказав, що хотів би посидіти внизу – на кухні, де мама готувала вечерю.

Джері не підходив до хлопця уже четвертий день. Ніхто на це не зважав – скоро мав бути день народження Тома. Мама купувала різні смаколики і днями не дозволяла хлопцю відсиджуватися самотою нагорі – хотіла, щоб він більше долучався до організації свята.

- Ти ж розумієш, що цей день – твій. Ми з татом не можемо вирішити все за тебе, бо будеш як минулого року, сидіти в кімнаті і казати, що то найгірший день твого життя, – вона говорила це, миючи посуд, не дивлячись на хлопця.

- Так, мамо. Тому прошу, щоб нічого не було. Просто твоя їжа, фруктовий торт і тато прийде з роботи трохи раніше. Це все, чого я хочу.

Спав він тепер теж сам. Снів останнім часом не бачив. Його це дивувало, бо раніше було враження, що чим ближче він до дня свого народження, тим частішими і довшими вони стають. Зараз Том трохи сумував за ними.

Він дедалі частіше уявляв, що було б, якби він міг поворошити хоча б пальцем. Щоб він тоді зробив? Він ненавидів життя. Але ненавидів його лише в своєму розумінні – коли ти не вмієш жити і не маєш можливості навчитися. Якби у нього була можливість – крихітна, поворошити хоча б пальцем, він би нею скористався. Він би почав любити своє життя. Знищити примарну клітку тіла, зробити його своїм знаряддям – за це він би усе віддав. Усе.

Джері почав знову потрохи з'являтися у кімнаті хлопця.

- Якщо чесно, то я скучив. Маю подарунок на день народження від тебе, – він легко посміхнувся до собаки.

Той видав звук, схожий на гул бджоли. Тільки голосніше. Це припинилося майже одразу, тому хлопець не вслухався як слід.

Вночі він прокинувся від того, що у нього піднялася температура. Зазвичай батько кілька разів за ніч перевіряє, як він, але вчора ввечері вони випили трохи вина і цієї ночі він міцно спав. А от Джері сидів на грудях у Тома і вдивлявся у його обличчя, повернувши голову набік. Він точно скрикнув би з несподіванки, якби не біль у голові, через який що той помітив лише темний силует зверху.

- Джері?.. Злізь із мене. Кхм-кхм. Господи, що ти робиш на моїх грудях... - Том не знав, чи примарилося йому це все, але наступної секунди очі пса стали яскраво червоними, а щелепа розімкнулася, оголюючи по три ряди гострих зубів. Вони були покриті слизькою зеленою рідиною. Джері облизнувся і вишкірився.

Тоді він справді закричав. Чи застогнав. Але головне, що за кілька хвилин із сусідньої кімнати прийшла мама.

Наступний тиждень Том провів у ліжку із гарячкою та мареннями. Він бачив Джері, що кігтями шкребе покривало на ньому, доки не залишається самих ниток, таких, як у його сні звисають із даху. Йому завжди здається, що пес за ним стежить, і як тільки мама залишає його на кілька хвилин, той знову вистрибує йому на груди, намагаючись лизнути його. Він почав просити батьків замикати Джері в іншій кімнаті на ніч, бо почувається дуже погано у його товаристві, але вони його не слухали. Кажали, що присутність друга точно допоможе йому швидше одужати.

Лікарі говорили, що він не доживе й до десяти років, не кажучи про повноліття, до якого залишався рік. Його організм був піддатливий до різних інфекцій та дуже важко

піддавався лікуванню, тому Том вважав, що живе в борг. Але був вдячний за це – завжди молився, мовчки обіцяючи Богу, що не зрадить віри. Нехай що з ним станеться.

Зараз. Він мав або померти, або змінитися. Це було перше, що йому подумалося уві сні. Не знав, що означає змінитися, а тому сподівався на смерть – вона була зрозумілою і навіть бажаною. Після стількох років він знав, що за нападами може бути або покращення, або ж погіршення. У його випадку – кома або смерть.

Цього разу сон не пішов за типовим сценарієм – хатинка була, але Том не зайшов всередину. Натомість обійшов її ззаду, і пішов навпростець через пустище до невеличкого будиночку, що виднівся вдалині. Тиші не було – було повно голосів, що кричали йому лайливі слова, ображаючи його очі, його довге чорняве волосся, навіть його нігті, називаючи його потворним. Тому хотілося плакати, але він не міг, лише тихо стогнав, мовчки приймаючи слова образи. Під ногами хрустіла суха трава, а на небі не було місяця. Коли Том дійшов до будиночку, то зрозумів, що то була гігантська собача буда, а голоси, які кричали йому в спину, були йому добре знайомі і їх було лише два – його тата і його мами.

Було враження, ніби хтось наступив йому на горло – так різко все повітря вийшло з легень і очі наповнилися слізьми. Він думав, що то були не його батьки. Але голоси були їхні.

Отвір буди з'яв чорною пащею. Том зайшов всередину. Там не було нічого – ні меблів, ні вікон, лише темрява і легке світіння, що пробивалося з-під дерев'яної підлоги, яка страшенно скрипіла, коли хлопець робив крок. Він не знав, що робити далі, тому спробував відкрити рот і

крикнути. Вийшло. Але говорив він зовсім не те, про що думав – раптом почав кликати Джері замість того, щоб просити допомоги. Почулися шкряб'їтливї повільнї кроки чотирьох лап. Перед Томом з'явився пес, який уже кїлька днїв одним своїм виглядом змушував його долонї пїтнїти.

Він привстав на заднї лапи і вишкірився до хлопця.

- Нарештї. Вибач, що так неочїкувано, але твїй стан натякнув, що чекати нема чого – або зараз, або нїколи. Що не говори, а ви люди не хочете, так би мовити, *виходити* із зони комфорту, – морда Джерї була не рухливою, слова лунали нїби з його нутра, тому всї були злитї й нїби гудїли.

Том мовчав. Він не був ідіотом повірити, що це реальнїсть. Він просто спить. Найкраще, що він може – це ігнорувати все, що відбувається.

- Ну але ти й ходити не можеш, тому вибачаю.

Нїчого у відповідь. Лише очї, зверненї в підлогу.

- Що, сьогоднї без розмов? Ти ж так любиш побалакати, порозповідати менї, яке в тебе складне життя, але все ж як ти вдячний Богу за батьків, якї поряд. Неважливо, люблять вони тебе, чи просто обов'язок виконують.

- Навїщо менї щось казати, якщо це всього лише сон, який закінчиться дуже швидко. – у вухах досї стояли фрази, сказанї голосами мами і батька про те, який він мотлох.

- погоджуюсь. Але це не означає, що ми не можемо з тобою порозумїтися, хоча б увї снї. Та якби я і мїг з тобою заговорити вдень, то ти б напевно здурїв, – пес опустився на чотири лапи, але став бїльшим, майже сягаючи Тому шїї.

- І про що ти хочеш порозумїтися? Ти ж – моя підсвідомїсть, граєш на моєму відчуттї провини і гарячцї?..

- Чудово. Навіть я не зміг би краще пояснити розмову з собакою. Але ні.

Том вирішив підіграти, а що йому залишалось – собака це, чи підсвідомість – неважливо, - не відпустила його.

- Добре. Як скажеш, – було очевидно, що хлопець ігнорує фразу Джері про байдужість батьків до нього.

- Знаю, що ви, люди, не довіряєте балакучим тваринам, бо вони б мали мовчати. А ти, Томе, взагалі не довіряєш цьому світові. Як добре, що я до нього не належу, – пес вишкірився.

- То якому ж світу ти належиш?

- Томе, ти колись бігав? Уві сні, маю на увазі, чи стрибав, чи падав? Ти колись відчував своє тіло ?

- Так, звісно...

- Вибач, маленьке виправлення – чи ти пам'ятав вранці коли прокидався ці відчуття? Чи ти знав, як це, коли болять м'язи, коли є синець на коліні..?

- Ні.

- Знаю.

Джері підійшов та м'яко потерся спиною до ноги хлопця. Він це відчув і ледь не піддався мимовільному бажанню почухати тварину за вухом.

- А я пропоную тобі пам'ятати, ти хотів би?

- Так, звісно хотів би. А ще хотів би на місяць злітати і перепливати океан. О, так, і ще в часі назад повернутися.

- Хлопчику, менше іронії і більше віри. А ще краще – бажання.

І він замовк, виточуючи червоні, полум'яні очі на хлопця, а Том почав думати, навіщо так пручається, навіщо заперечує – він же так хотів цього, понад усе на світі, понад

страх. Та й це ж лише сон, певно що зі згоди на пропозицію його власного пса, нічого не буде.

- То зроби так, щоб я пам'ятав, – він дивився на Джері, кажучи це, але уникаючи зустрічі з його очима.

- Біжи.

Оце й усе. Все, що Джері сказав йому цієї ночі. І наступної. І ще однієї. І Том пам'ятав. Усе – від легкого поколювання у пальцях до сильного болю у нозі, коли три години безперервно стрибав на місці. Йому хотілося ще, ще більше відчуттів, що знищували клітку, більше наказів Джері.

Він майже не розмовляв з батьками, не їв, лише спав і сидів, втупившись у стіну. Як таке могло статися, як він міг пам'ятати?.. це ж просто тварина. Нічого більше. Чи йому лише так здається?

Минуло два тижні від тоді, як хлопець вперше поговорив з Джері, і його мало хвилювали причини чи справжність того, що сталося. Мало значення лише одне – відсутність клітки. Єдине пояснення, яке знаходив хлопець, і яке завжди жило у нього – Господня милостиня.

Коли Том наступного разу ввійшов всередину буди, Джері там не було. Хлопець чекав кілька годин, кличучи пса на ім'я. Звичного світла не було, тому Том ходив із виставленими руками перед собою, щоб ні на що не напоротися. Йому потрібен був Джері, його друг, його шлях до справжнього життя, його єдина можливість розтрошити клітку. Бог.

Він не раз уже задумувався над тим, що Джері – це Ангел Господній, що прийшов урятувати його, щоб показати йому любов Всевишнього. Але тоді чому він не виявляв

милосердя, чому змушував Тома робити лише те, що він сам хотів з його тілом? Чому він міг володіти своїм тілом лише доки спав?..

Зараз він сидів на колінах, спершись ними на кілька незручних цвяхів, що стирчали із долівки.

- ... будь ласка, я ж завжди був слухняним, завжди робив те, що ти мені казав, не перечив тобі... молився і дякував... врятуй мене, прийди ще хоча б раз... я на все готовий...

- І ти завжди був готовим на все, але якби не залишився сам, ти б ніколи не визнав Мене, – голос Джері змінився, він більше не йшов із нутрощів, ніби булькаючи у крові тварини, а звучав як стоголосе гудіння чоловічих голосів.

- Ти повернувся, щоб врятувати мене? Не залишай мене більше, благаю! – Том закричав і зірвався у сльози, м'якнучи у присутності пса.

- Я не залишу тебе ніколи, якщо ти цього хочеш, але бажання потрібно довести. Чи сильне воно настільки, щоб зрадити все окрім нього?

- Так.

- Добре, але чи сильний *ти* настільки, щоб відцуратися своєї чистоти заради свободи у вічності зі мною? – голос Джері почав наближатися, але Том не міг підняти голови. Він так і сидів, схилившись у поклони, відчуваючи цівочки крові, що проступили з його колін.

- Так. Я готовий на все, щоб розтрощити клітку.

Джері не Бог. Не той Бог, про якого йому розповідав батько, не той, про якого читають проповіді у церкві. Але він справжній, він прийшов до Тома, щоб його урятувати. І зараз

це ставало зрозуміло. Але Тома це не хвилювало. Він уже все вирішив – швидко і легко, скидаючи зі своїх невідчутних плечей ілюзії, якими його роками годували батьки і церква. Його істина перед ним. Жодної іншої немає.

Тепло торкнулося маківки Тома, проступаючи по усьому тілу. Спочатку було добре, але за кілька секунд тепло змінилося болем. Ніби на хлопця вилили чан з кип'ятком, і уся його шкіра водночас почала відпадати від його м'язів, оголюючи нерви.

- Для того, щоб знищити клітку, потрібно її здерти. Твоя клітка – це твоє тіло, твоє м'ясо, що ледь тримається на тонких кістках.

Тіло Тома горіло і покривалося потом у ліжку, коли мама з татом почули його крики з сусідньої кімнати. Зараз вони мовчки дивилися на те, як Том звивається під покривалом. Звивається. Тіло. Тома. Паралізованого каторжника-смертника, який мав усі шанси померти сьогодні або завтра. Вони не намагалися допомогти, просто дивилися.

- Знаєш, а твої батьки справді вважають тебе сміттям, що народилося на цей світ за їхні гріхи.

- С-с-с-с-п-п-р-ааа-в-дд-іі?!

- О, так, повір мені. Я тобі більше скажу. Зараз, коли ти переживаєш найгірші моменти свого існування, вони моляться, щоб ти помер. Молять вашому Богу, щоб перервав твоє життя. І лише я відділяю тебе від небуття. То хто ж, по – твоєму, заслуговує на віру? Скажи мені Томе, хто?

Голова хлопця неприродньо задерлася догори, судоми пройняли шию, з рота капала слина, очі були залиті слізьми, але він чітко бачив постать перед собою. Темрява огортала її, сила і жар, що йшли від тієї істоти, робили боляче навіть

його розумові. Він бачив перед очима ріки крові та видертих із нервами зубів, відтяті руки і ноги, що все ще здригалися у судомах... Тіла, що купами лежать на полях, і собаку – Джері, що повільно злизує свіжу кров, яка виступає на них.

- Ти. Лише ти, – він нарешті зрозумів, хто, чи що було цієї істотою, яка зараз спала у його ліжку – його богом.

- Ти майже готовий. Є лише крихітна деталь, Томе. Маленька обіцянка, яку ти маєш мені дати і тоді твоя мрія – бути зі мною та позбавитися клітки, здійсниться. Назавжди.

Його шия нарешті розслабилася, але тепер здригалася і мимовільно сіпалася від довгого напруження. Тому хотілося дивитися на постать, що була просто перед ним, але таку недосяжну і ледь видиму. Він хотів померти заради нього.

- Ні, помирати не потрібно, потрібно жити. Жити заради когось, набагато важче, ти не вважаєш?.. Твоє тіло буде готове одразу після смерті, яку воно зараз переживає, а от твоя душа... – голос наблизився до вуха Тома впритул, але він не відчув дихання чи запаху, не було відчуття присутності плоті. Принаймні плоті з крові та м'яса.

- Так... добре... я буду жити, я буду жити заради тебе, Джері. Заради мого бога.

- Ти зрозумів усе навіть краще, ніж я очікував – це просто чудово. Ти прокинешся за кілька днів. Ми ж не хочемо, щоб твоє життя обірвалося невчасно. Клітки в тебе не буде, я заберу її, але для того, щоб піти зі мною, бути моїм, ти маєш звільнити себе. Від усього, що стримує тебе. І ми обоє знаємо, хто це.

Том знав. Нарешті біль трохи стих і він зміг проковтнути слину. Тепер він мав план. Перший у своєму житті план, який виконає самотужки. Для того, щоб бути з

Дж... ні, не так, із його повелителем. Тим, хто звільнив його від ролі каторжника, приреченого на смерть. Тепер вона знайшла собі інше призначення. І він допоможе їй.

На обличчі Тома не відображалося нічого – ні болю, ні полегшення, ні щастя. Він був пустою посудиною, яка ще потребує наповнення. І йому в цьому допоможуть.

Він прокинувся кілька хвилин тому, але не побачив поряд з ліжком ні мами, ні тата. Пилюка, що встигла застигнути в повітрі навколо, ожила і на світанковому сонці була схожа на снігову заметіль. Том повільно повертів шиєю і поворухнув спиною, намагаючись згадати, як природно він це робив уві сні. Там не відчувалася вага, не було враження, що тебе мотузками тягнуть до землі, ніби неслухняного коня, який відмовляється працювати. Хлопець хотів порвати пута одразу, тому різко сів у ліжку зірвав ковдру і встав на випрямлені ноги.

Він не впав. Принаймні не одразу – кілька секунд йому вдавалося зберігати рівновагу, але потім коліна не втримали ваги Тома і ввігнулися.

Друга спроба була успішною – Том міг ходити. Непевні та важкі кроки більше нагадували кам'яні брили, які важко скочуються піщаними чи земляними гірками. Він ледь встигав зупинити рух, щоб уникнути нового падіння. Він у своєму домі й хоче просто побачити своїх батьків. Востаннє.

Том дійшов до сходів і від погляду вниз його ледь не знудило. Схоже, зріст Тома був набагато більшим, аніж той думав раніше.

Джері, пса Джері, не було видно уже кілька днів. Спочатку він лежав поруч із Томом на його ліжку, доки той марив та скручувався у конвульсіях, але на четвертий день просто зник. Мама з татом не намагалися його знайти –

чомусь їм здавалося, що без того собаки буде краще. Але істота, яку вони просто називали Джері, була тут – присутня у кожній тіні, у кожному зітханні й крику Тома. Може тому батьки не могли бути поряд із сином, коли той мучився. Їм вчувалися голоси сестер батька, які загинули в автокатастрофі кілька десятиліть тому, стогони помираючого дідуся мами і багато-багато інших голосів, що могли належати лише смерті.

Том зміг спуститися сходами за пів години, рясно обливаючись потом. Він боявся і жадав того, що от-от мало статися.

Маму він почув раніше, ніж побачив – вона мила посуд, тихо розмовляючи із собою:

... може воно на краще... нехай побуде так тихо хоча б до вечора, я б тоді ще подрімати встигла... а потім уже нехай робить що хоче... хоч вмирає... - після цих слів жінка здригнулася і, вимкнувши воду, схилилася над раковиною.

Том ступив ще крок і, схопивши великий кухонний ніж, встромив його матері у спину, трохи нижче лівої лопатки. Вона тільки булькнула щось і рухнула на підлогу. Її тіло потягло за собою кілька чистих тарілок, які з дзенькотом троцилися обабіч хлопця, створюючи химерний салют.

Том думав, що відчуватиме себе якимось по-іншому, що стане іншим. Але нічого не відбулося, - він досі жадав знищення його клітки і вічності з єдиним богом.

Він обережно витяг ножа із закривавленого плеча жінки, яка перестала бути для нього матір'ю в той момент, коли він вбив її.

Підійматися сходами вгору було іще важче, але зараз Том не думав ні про що, окрім тіла іще живого батька, яке було невідомо де.

Ліжко стояло нерозстеленим і батька, звісно, там не було. Хлопець кілька хвилин просидів у очікуванні – він не знав куди йти далі. В голові озвався кров'яний голос Джері: «зійди сходами вниз, там тебе чекає сюрприз.» Він так і зробив, спустився, цього разу впевненіше, і помітив записку, яку пропустив попереднього разу – «Повернись до сніданку».

Чудово, його бог знову йому допомагає.

Він спокійно сів на сходах і чекав. У його голові не було жодної думки, жодного сумніву, лише страх що батько не з'явиться. Він знав, що переможе його. Том просто бачив у голові картину – ключ, що повертається у дверях, батько з червоною від морозу шиєю і ніж, який Том встромляє туди ж, паралельно підлозі. Все просто, як ніколи.

Так і сталося - жодного спротиву, тільки слабка спроба витягти ножа. Батько, на відміну від матері, таки встиг глянути у вічі хлопцю. Нічого не сказав, хоч. Його очі були повні сліз і нерозуміння, але не ненависті. Чи любові.

Том тихо піднявся нагору і ліг у ліжко – йому потрібно було зустрітися з Джері, а єдиний спосіб, який він знав – це чекати його уві сні. Він заснув одразу, тіло вимагало відпочинку. Але йому нічого не наснилося. Вперше за багато місяців.

Том прокинувся від звуку власних схлипувань – тепер він не знав, що йому робити. Але ж його бог не міг його залишити, він пообіцяв залишатися поряд завжди, знищити його клітку і бути з ним. Частину він виконав – тепер Том був вільним, але він більше цього не хотів.

Він не приходив багато днів. Тома заарештували, коли він у батьковому одязі ходив дорогою, кличучи Джері. «Він зник і я ніде не можу його знайти, ви ж поліція, ви маєте допомогти мені знайти його!» - хлопець повторював це не змовкаючи, доки йому не вкололи заспокійливе у відділку.

Експертиза підтверджувала психічну стабільність та дієдатність Тома. За три дні призначили суд. Знайти будь-яку причину його чудесному зціленню не змогли. Хлопець постійно пригадував, що йому його бог, що зник, але він обов'язково повернеться, лише треба зачекати.

Коли його запитували, навіщо він вбив своїх батьків, то він просто називав їх «той чоловік» і «та жінка», і замовкав після слова «бо». Це була його справа. Його і його бога.

Обвинувачуваний вирок суду було оголошено за умисне убивство з особливою жорстокістю. Тома судили як повнолітнього. У той день хлопець був балакучим, розповідав про якісь сни, у яких до нього повернувся пес Джері. Казав усім – що нарешті цей день настав, він повернеться до свого бога.

Коли за ним зачинили двері тюремної камери, Том подумав, що це жарт. Що зараз з'явиться постать, як у його сні і скаже, що ось і все, він з гідністю витримав усі перевірки і тепер може бути вільним під його владою. Але нічого такого не сталося.

Наступного дня тіло Тома знайшли з перерізаним горлом на підлозі його камери – кров'ю хлопця були вимашчені руки, а на долівці виднівся незакінчений напис:

«Прийди до мене у вічному...»